

KÁNTOR ZSOLT

Teáscsésze

*Patak. A hajnal édes nedve.
Az erdő gesztusa az ég felé.
Olykor fölfröccsen a gond, a gondolat.
Miért áztatjátok az angyalokat?
Ó, semmi, csak fecsegünk, pletykálkodunk.
Mi sem könnyebb, mint feleselni, karattyolni.
Ne bántsatok, hegyek. Egész nap folydogálunk, csöpögünk,
érezkivé simogatjuk a kövek hasát.
A fák gyökerei belenyúlnak az ölünkbe
alulról, a testünkben hordozzuk a mezőt,
a látóhatárt, minek hát nekünk az intés, a feddés?
A szerelmi bánatát kiöntő lányt is mi fogadjuk be,
itt üldögél, imádkozik az Úrhoz hajnalban,
hogy visszavegye, amit az idő ellopott.
Majd hálát ad nekünk, tudjuk, mi meg nevetgélünk,
csobog a szívünkben a tenger. És valaki
kávét tesz fel a távoli városban,
és ezekről a dolgokról beszél neki a forrás-
ban levő víz.*

Szövegetek

Kiss Ottónak

*Mindent az alvásba fektettem be.
Majd reggel ki akartam venni kamatostul.
Zárolták. Adtad tudtomra rögtön.
Majd utasítottál, hogy keljek ki, mint mag.
Pedig most lett volna kedvem visszaaludni.
Ebben a pillanatban épp tudnék. Annyira nehéz
a reggel és könnyű a paplan. Alábújok. Kiakadtam.
A párna viszont álmat ígért. A lepedő, a pizsama: mind akart engem.
Zajtalan ártékként ringatott az éj. Csak a szél fújt.
Hold és csillagok nélkül telt el. Valami konfliktust éreztem közöttük,
De hamar túltettem magam. Kicsit nélkülük akartam lenni.
Belülre kerültek mégis, a lelkembe. És kezdődött a népmese.
A sárkányokat kigyomláta ugyan a gyors és ütőképes ima.
Sokáig boldognak hittem azt az embert, aki alszik.
De hirtelen, a fénnel együtt, átváltak a falevelek.*

*Arcként fintorogtak. A felhők föl akartak falni.
Egyre mélyebben akartam felejteni. De te visszarángattál.
Mire rászántam magam, hogy legyek, szertefoszlott
a reggel. Nappallá változott, mint a pillangó.*

PÁL SÁNDOR ATTILA

A gyereknap

*A dédi papa egy hokedlin ül az udvar közepén. Körülötte
nyolc gyerek. Jobbra mögötte egy nyolc-tízéves forma lány,
haja nagylányosra van nyírva. Balra két szintén ilyen idős fiú,
a nagyobb, gombafrizurás átkarolja az előtte lévő kisebbet.
A dédi papa térdére dőlve egy hároméves kisfiú, akit a bal kezével
tart, maga előtt egy négy-ötéves, akit a jobbal. Olyan, mintha
ikertestvérek lennének. Előtte, tőle kicsit jobbra a fűben egy
pöttyös ruhás, hatéves, frufus lány térdel. Tőle jobbra egy
négyéves, sötét egyberuhácskában. Előttük pedig egy göndör hajú,
négyéves kisfiú ül, a fejét fogja mindkét kezével, és nem hasonlít
senkire. Mind a kilenc alak előre felé figyel, a kamerába senki sem
néz. A kép fekete-fehér. Pedig abban az udvarban minden sokkal
színesebb volt, mint bárhol másutt. A ház vörösre volt vakolva.
A kerítés piros volt és méregzöld, a fű zöldessárgás, a melléképület
vakolatlan, de a garázsajtó sárga, a húsleves aranysárga, a dédi papa
cukorkája piros vagy zöld, a dédi papa bora sárga, a dédi papa haja
és bajsza fehér, a hajam szőke, az ég nagyon-nagyon kék, a
szőlőszemek lilák, a korlát sárga, a rokonlányok haja fekete, mind
fekete, a levegő átlátszó, de nehéz, a föld barna, a kútgém szürke,
és a májusi naptól sárga lett minden aztán, a kezeim, a dédi papa
nevetése, a kenyér, a fák, a kép is megsárgult, meg az udvar is, ahol
élt, ahol megbalt.*